

Rainything
#คุณฤดูฝน

MaruruuGirl เขียน
Kiriphantasy ภาพ

คำนำ

เขากันทันว่าฝนสามารถทำให้คนรู้สึกเหงามากขึ้นกว่าปกติได้ อาจเป็นเพราะเราไม่สามารถออกไปทำกิจกรรมกลางแจ้งได้อย่างเต็มที่ หรืออาจจะเพราะบรรยากาศครึ้มๆ ซึ่งมาพร้อมกับเสียงฝนที่ร่วงหล่นกระทบกับสรรพสิ่งรอบตัวในจังหวะเดิมซ้ำไปซ้ำมา...แล้วมันจะเหงาขนาดไหนกันนะ ถ้าในระหว่างที่ฝนกำลังตกอยู่นั้นเราไม่สามารถได้ยินเสียงอะไรรอบตัวเลย แม้กระทั่งเสียงของฝน...

จริงอยู่ว่าหากนักภาพตามแล้วเราอาจจะรู้สึกเหงาขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่สำหรับ 'น้ำอุ่น' ตัวละครหลักของเรื่องนี้อาจจะไม่ใช่แบบนั้นเสียทีเดียว เพราะว่าเขามีคนรอบตัวที่คอยเข้าใจและให้การสนับสนุนอย่างดีมาโดยตลอด ทำให้อาการ 'ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยบนโลกในเวลาที่ฝนตกของน้ำอุ่น' นั้นไม่ได้แย่มากอย่างที่คิด แต่ก็คงจะดีกว่า...ถ้ามีใครสักคนเข้ามาทำให้วันฝนตกของเขาไม่เงียบเหงาอีกต่อไป อย่างเช่น 'วิส' พระเอกของเรานั่นเอง

มาตามเอาใจช่วยน้ำอุ่นกันดีกว่าว่าเขาจะสามารถก้าวออกมาจากโลกอันแสนเงียบงันนี้ได้หรือไม่ ถ้าพร้อมเปี่ยมปอนกันแล้วก็พลิกกระดาษหน้าต่อไปกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

PROLOGUE

'I don't believe in miracle,'
the young boy said,
and the sky smiled while it was raining,
'You will when you see him.'

อากาศของประเทศนี้เชื่อถือไม่ได้

ตอนเช้าแดดจ้าสดใส แต่ฝนเผลอแป๊บเดียวตอนเย็นฟ้าก็มืดตื้อต่อ
ฝนตกลงมา

แล้วทุกอย่างก็กลายเป็นความเงียบบ้าง

ฤดูฝนเพิ่งมาถึง...

เพื่อนๆ ของเขาเบื่อหน่ายกับการพกร่ม ไม่ก็ปัญหารถติด รวมทั้งพื้นที่ถนน
ที่แฉะแฉะ มีน้ำเจิ่งนอง แค่ว่าคนเท่านั้นที่ชอบความเย็นสบายซึ่งไม่เหมือนกับ
ฤดูร้อน แล้วก็กลิ่นฝนที่คุ้นเคยอะไรทำนองนั้น

มีเหตุผลเยอะแยะที่พอจะคิดออก

แต่สำหรับคนตัวเล็กที่ยืนซุ่มหม่อมอลอยออกไปนอกหน้าต่างรถไฟฟ้านี้...
คงเป็นความรู้สึกที่แตกต่าง

ซบซ้อนแล้วก็บอกไม่ถูกว่าชอบหรือเกลียด

เมื่อลองเลื่อนสายตามองเข้ามาด้านในบ้าง ตรึงหน้าของเขาเป็นผู้หญิง

วัยทำงานสวมเสื้อผ้าสีสดใสคนหนึ่ง แต่เธอเว้นระยะห่างระหว่างกันไว้พอสมควร

ใครที่ไหนจะอยากยืนใกล้คนตัวเปี้ยกโซก

พอคิดแบบนั้นก็เลยผลอยกมือเกาข้างแก้มเบาๆ เพิ่งรู้ว่าตอนนี้ผิวของตัวเองเย็นเฉียบ และเส้นผมก็ยังคงมีหยดน้ำเกาะอยู่ด้วย

ข้างเถอะ...อีกแค่สถานีเดียวเท่านั้นเอง

เขาก็กลับลงมองหน้าจอโทรศัพท์พลาสมาดเลือกแทร็กเพลงที่ชอบให้มันเล่นไปเรื่อยๆ เพื่อฆ่าเวลา ก่อนจะเลิกสนใจสิ่งรอบตัวอีกครั้ง

ใครจะพูดอะไร หรือบทสนทนาจะสนุกแค่ไหน ยังไงเขาก็ไม่ได้ยินอะไรอยู่ดี

อ้อ...ไม่ได้ยินหรอก

แม้แต่เพลงที่กำลังเล่นผ่านหูฟังนี้ก็ด้วย

เริ่มมองเห็นสถานีที่หมายของตัวเองใกล้เข้ามาที่ละนิดพร้อมอีกฟากฝั่งที่มีผู้โดยสารยืนรออยู่เต็มไปหมด

พอประตูเปิด...ทุกคนก็พร้อมใจกันก้าวออกไปท่ามกลางความเบียดเสียดยื้อแย่ง

พื้นที่แออัดค่อยๆ เบาบาง คนตัวเล็กยืนต่อแถวรอออกจากขบวนอยู่ในลำดับสุดท้าย มือถือในกางเกงสั่นเตือนไม่ยอมหยุด คงเป็นเพื่อนที่ส่งไลน์มาหากันยิกๆ แต่ตอนนี้เขายังไม่ว่างหยิบมันขึ้นมาตอบ

เขากระชับสายกระเป๋าเป้ที่เปี้ยกชุ่ม และเหมือนว่าวันนี้โชคไม่ดีเท่าไร ในจังหวะที่ก้าวเท้า ใครสักคนซึ่งดูจะใจร้อนเดินสวนกลับเข้ามาทันที แขนของพวกเขาชนกันเพียงเล็กน้อย แต่แรงกระแทกที่ไม่ทันตั้งตัวก็ทำเอาเขาได้เหมือนกัน

"ขอโทษครับ"

เขาเอ่ยบอก ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายได้ยินเสียงของตนเองเป็นแบบไหน แล้วก็ไม่แน่ใจด้วยว่าอีกฝ่ายมีลักษณะยังไง เห็นแค่เพียงหางตาว่าร่างนั้นสูงใหญ่

แต่ในวันที่ฝนตกแบบนี้ไม่มีใครสนใจสิ่งรอบตัวหรอก แม้แต่ตัวเขาเอง

"ไม่เป็นไรครับ"

ใครคนนั้นตอบกลับ และนั่นทำให้ดวงตาที่ไม่สะท้อนอะไรเบิกกว้าง
อย่างสิ้นไหว

คนตัวเล็กหยุดชะงัก เหมือนเวลาหยุดเดินไปชั่วขณะ
แต่ในเสี้ยววินาทีร่างกายมันก็หันกลับไปไวกว่าที่สมองจะสั่งการได้ทัน
กลุ่มคนชุดใหม่ทยอยอัดเข้าไปในขบวนรถที่คับแคบ...ส่วนเขาหยุดนิ่ง
อยู่กับที่

ประตูอัตโนมัติกำลังปิดลง เชื่องช้า...เขาก็ยังหยุดนิ่งอยู่กับที่
จนรถไฟฟ้าเคลื่อนตัวออกจากสถานีแล้ววิ่งหายไปไหนมาสายฝน
แต่เขาก็ยังคงหยุดนิ่งอยู่กับที่...

กลายเป็นจุดเล็กๆ ท่ามกลางความวุ่นวายยามเย็นของเมืองหลวง
เขายกมือขึ้นดึงหูฟังออกช้าๆ แม้ริมฝีปาก ไม่นั่นใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็น
ความจริงหรือเป็นอาการหลว่วจากความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองไปฝ่ายเดียว
ฝนยังคงตกหนัก...และโลกทั้งใบยังคงเจียบงันไม่มีเปลี่ยนแปลง
ฤดูฝนของเขาคือช่วงเวลาที่น่าว่างเปล่าปราศจากเสียง
มันเป็นเช่นนั้นเสมอมา
ยกเว้นตอนนี้
นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินเสียงท่ามกลางสายฝน...

CHAPTER 1

"อ๋อ...ถูกหัก"

เสียงโอดครวญเรียกให้เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นมาจากกองซีพีกหนา และมากกว่านั้นคือคนตัวสูงใหญ่ในชุดช็อปส์ตีตกำลังฟุบหน้าลงบนแขนล่างๆ ทำท่าทางสะอึกสะอื้นเหมือนคนบอบช้ำ

เห็นแล้วก็ต้องขมวดคิ้วพร้อมถอนหายใจ "ได้ยมึงพูดแบบนี้มาตั้งแต่ปีหนึ่ง"

"ปีสองแล้วกูก็ยังชอบเขา"

"ก็เขาปฏิเสธอะ"

"กูถึงเสียใจอยู่นี่ไง"

เพื่อนแดงตัวขึ้นพูดแล้วก็ยกนมเย็นขึ้นมาดูดแก้เครียด เป็นหนุ่มวิเศษตัวโตมาดุดที่กำลังทำหน้าบึ้ง แต่กลับนั่งชดน้ำสีชมพูหวานเจี๊ยบอย่างตั้งใจจนน่าเอ็นดู

เลยไม่รู้จะสงสารหรือสมน้ำหน้าความดันทุรังที่น่าปวดหัวนี้ดี แต่ถึงอย่างนั้นคนฟังก็ยอมวางปากกาในมือลง

"อะ...เล่ามา เรื่องความรักที่ไม่สมหวังครั้งที่ห้าร้อยสี่สิบของมึง"

"ห้าร้อยสี่สิบสี่เว้ย! มึงอย่าลดจำนวนครั้งความพยายามของกูได้ยัย!"

หนึ่งปีมีสามร้อยหกสิบห้าวัน ใฉ่มีมันอกหักไปแล้วหกร้อยกว่าครั้ง ต้องพยายามขนาดไหนนะ

"ไม่บูลลี่ส่วนสูงเพื่อน"

เขาแก๊งล้งขมวดคิ้วใส่ อย่าไปเรียกแบบนี้กับใครที่เหน็ดเหนื่อย เพราะถ้าไม่สนิทกันปานนี้ที่อ้วนติดเทอร์นค์ทวิตเตอร์ แถมโดนชาวเน็ตเอดูเขเตยาวๆไปแล้วหะ เขาเม้มปากกลั่นหัวเราะ ก่อนจะถูกยางลบของตัวเองปาดไป

"ไอ้โชน"

"ตั้งใจฟังกูครับคุณน้าอ้วน"

มันยึดตัวจับปกเสื้อทำเก๊ก...ดูดีตายแหละ

"มึงก็รู้ว่าพี่เป็นนางฟ้าของนิเทศ มีคนเข้าหาเขาเยอะแยะเต็มไปหมดวันนี้ก็เหมือนกัน"

มันกอดอกขมวดคิ้ว ทำหน้าตาฉุนเฉียวโมโหโทโส

"เมื่อตอนพักเที่ยงกูตัส่าห้ำมฝั่งไปแ้วพี่เขามา แต่ดันมีผู้ชายชื่อนมเย็นของโปรดไปให้พี่เขาเต็มเลยเว้ย"

"อาหะ...แล้ว?"

"พวกแม่ชื้อมาคนละแก้ว กูเลยเกทับชื้อแม่คนเดียวห้ำแ้วให้พี่เขาเลย"

ไอ้โห...น่าประทับใจฉิบหาย

ทำหน้าไม่ถูกกับความคิดของมันเลยจริงๆ

"แล้วยังไงอะ...พี่เขารับแค่แก้วเดียวหรอมาถึงเศร้า"

"ไม่อะ...เขวี้ยงทิ้งตั้งแต่แก้วแรก หัวใจของไอ้โชนอยู่ในนั้นเลยนะมึง!"

มันโวยวายแล้วก็พบนางลงพรวดเพื่อกับโต๊ะอยู่คนเดียว

ภูมิใจเซมัดที่มีเพื่อนฉลาดขนาดนี้

"ดื่นเขาไม่ปาดไปหอกกลางแล้วให้คนเพี้ยนๆ แบบมึงไปคาบมา"

เปล่า...ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นผู้ชายอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยกันและกำลังถลึงตามองอีกฝ่ายที่โตแต่ตัวอยู่ต่างหาก เจ้าของเสียงทำคางพ้อมเลิกคิ้วด้วยสีหน้าเวทนาขั้นสุด

"ซีเหร์แล้วยังนิสัยไม่ดีนะมึงอะดริ่ม"

"เออ...มึงมันคนนอกหักที่หล่อที่สุดในโลกแล้ว"

พอถูกจีจุดคนตัวสูงก็ลุกขึ้นมาปาทิชชูปั่นก้อนใส่เพื่อนทันที แล้วโตะม้าหิน

ประจำของกลุ่มก็กลายเป็นส่นามร่ย่อมๆ แบบที่ไม่มีใครยอมใคร

ดูเ็นๆ เหมือนคนไม่รักกัน แต่จริงๆ แล้วพวกเขาเรียนด้วยกันมาตั้งแต่
อนุบาล อยู่ห้องเดียวกันและทำกิจกรรมหลายๆ อย่างร่วมกันมากมาย ถึงตอนนี้
โซนจะสอบติดคนละคณะ แต่ตึกเรียนพวกเขาก็ยังอยู่ข้างกัน และมันก็มาร่วมจอย
มือเหียงแทบจะทุกวันเสมอ

"กูไม่แปลกใจเลยที่พี่บีมเขาไม่รักกมึงซะที"

"โหย...ขาสั่นแล้วยังหยาบคายอีกนะ"

จากเศษกระดาษธรรมดาดตอนนี่เริ่มเปลี่ยนเป็นก้อนน้ำแข็ง และลามไปถึง
พวกปากกาเครื่องเขียนต่างๆ ที่หยิบจับได้

"ไอ้อุ่นเปิดกระเป๋าดินสอเร็ว"

ดริ่มเร้งร้าวเพราะอาวุธเริ่มขาดมือ เห็นแบบนี้แล้วเขาก็เลยหัวเราะ
แต่ก็ยอมรูดชิปถุงคุณแบมป้ออกให้ และสิ่งแรกที่ได้เห็นก็ทำให้ต้องชะงักไป
เล็กน้อย

แฟลชโครฟลายสไปเดอร์แมนคือสิ่งแปลกปลอมที่ไม่คุ้นตาเท่าไร
มันช่วยรื้อค้นความทรงจำที่ถูกลืมนไปชั่วขณะให้กลับมา

ในวันฝนตกที่เขาชนกับใครสักคนและได้ยินเสียงตอบกลับมาเป็นครั้งแรก
จำไม่ค่อยได้ว่าเสียงของอีกฝ่ายเป็นแบบไหน แต่คุณตัวโตคนนั้นจากไป
เหลือทิ้งไว้แต่แฟลชโครฟอันนี้แบบไม่ได้ตั้งใจ

อ้อ...ชินเคอเรลล่าเกินไป

ขมวดคิ้วนิดๆ ก่อนที่ก้อนน้ำแข็งจะหล่นแหล่ลงมาบนหัวตามแรงขว้าง

"เล่นอะไรอะ"

"มึงนั่นแหละหม่ออะไร กูถามไม่ยอมตอบ"

โซนหรีดตาทำท่าเหมือนกำลังสอบสวนเขา และนำอุ่นเชื่อว่าคงไม่พ้น
เรื่องไร้สาระอีกตามเคย

"ให้โอกาสพุดอีกครั้เดียว โอเค?"

"ตอนเย็นเลิกคลาสแล้วไปซื้อโตเกียวหน้าเซเว่นฝั่งโน้นกัน กูจะซื้อไปฝาก
พี่บีมด้วย"

สุดท้ายก็ไม่พ้นเรื่องเดิมๆ เป็นคนอื่นคงถอดใจไปแล้ว แต่เพื่อนตัวโย่ง
ของพวกเขานอกจากไม่ท้อแล้ว ตลอดระยะเวลาสองปีมันยังขยันเสนอหน้าไป
หยอดมุกจีบคนที่ชอบให้เขาหักอกอยู่ทุกวัน

และอันที่จริง...โชนมันไม่ใช่คนขี้เหว่ ตรงกันข้ามคือมันทั้งหล่อเข้ม หน้าคม
ผิวคล้ำนิดๆ แบบชายไทย ดุติจนเกือบได้รับเลือกเป็นเดือนของคณะ

ติดก็แค่...ออกจะเพี้ยนๆ งงๆ เกินมาตรฐานไปนิด

ไม่มีคำตอบนอกจากอาการไหวไหวแล้วคว่ำปาก ก็เลยถูกปาด้วยน้ำแข็ง
อีกรอบ และคราวนี้คนตัวเล็กก็ไม่คิดอยู่เฉย ปาปากกาไฮโดรเจลสีส้มแปดกลับไป
บ้าง

น้ำอุ่นเก็บแฟลชโครฟิอันนั้นเอาไว้ด้านในถุงดินสอที่ล็อกขึ้นเพื่อไม่ให้
ผลอหิบบอกไปเขี่ยงใส่ไอ้เพื่อนกวนประสาทตรงหน้า แล้วก็ไม่ได้นึกถึงหรือ
สนใจมันอีก

แค่เก็บไว้...เพราะไม่รู้จะเอามันไปคืนที่ไหน

การตามหาคนที่ไม่มีข้อมูลอะไรเลยไม่ใช่เรื่องง่าย โลกใบนี้กว้างใหญ่
เกินกว่าจะทำแบบนั้น

เขารู้ดี...คำว่าหนึ่งเดียวมันยากเกินไป

เหมือนกับใครสักคนที่เคยได้ยืนยันว่าอาจจะมีตัวตน

แต่สุดท้ายแล้วก็อาจจะกลายเป็นเพียงความว่างเปล่าได้เช่นกัน

เย็นวันนั้นพวกเขาเ็นออกกันอยู่ด้านหน้ารถเข็นขายไอศกรีม

ดูคุณลุงละเลงแป้งลงบนเตาซ่าๆ พลังคิดคำนวณในใจว่าในราคายี่สิบบาท
จะซื้อเจ้าขนมแสนอร่อยนี้ได้กี่อัน

"เอาไส้กรอกสอง 'ไส้' ไข่ไม้ไส้หมูสับสอง ไส้ถักรวมกันครับ"

"ผมเอาไส้หวานแผ่นใหญ่สองอันครับ"

"ของผมเอาทุกไส้อย่างละยี่สิบบาทครับผม"

น้ำอุ่นกับดริมหันขวับเมื่อได้ยินคำพูดของเพื่อนตัวเอง ไม่แน่ว่าคุณโชน
รูปหล่อเรียนหนักจนเสียสติไปแล้วหรือเปล่า

คนเราถ้าหัวขำก็ควรจะไปกินข้าวใหม่อะ

เขาขมวดคิ้ว แล้วพอได้สบตากันมันก็จิกยิ้มอวดฟันขาวเกือบครบ
สามสิบสองซี่อันเป็นเอกลักษณ์กลับมา

"พี่มีมมีกิจกรรมให้ดูแลเยอะช่วงนี้ ภูกลัวเขาไม่อ้อม"

อิมดิ...ทำไมมันคิดว่าขนมถั่วจะห่าอันขึ้นแถมยังมีตั้งหกถุงพี่เขาจะไม่อ้อม

แอบเห็นดรีมกลอกตา คนฟังแกล้งพยักหน้าเออออขณะกลืนข้าว คำว่า
เอาแต่พอดีมันคงไม่เข้าใจ เตือนไปก็คงจะไม่สนใจอีกตามเคย

"ความรักของไอ้โชนยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าโตเกียวทุกถั่วรวมกันเว้ย"

เออ...เอาเข้าไป

น้ำอุณโณนหายใจ ก่อนจะเข้าเขตตึกเรียนพวกเขาแวะซื้อน้ำขวดเล็กๆ
ติดมือไปดื่มด้วยระหว่างทาง แต่...คิดว่าคงใช้คำนั้นไม่ได้กับอีกคน เพราะมัน
ท่วมเทแบกน้ำอัดลมขนาดขวดลิตรถึงสามขวดไปฝากคนที่ชอบด้วย

โชคที่ตึกคณะนิเทศศาสตร์ไม่ได้อยู่ไกลจากประตูทางเข้านัก เลยตึก
ของนิเทศศาสตร์ไปถึงแล้ว เย็นแบบนี้รถของอาจารย์ที่เคยจอดไว้ก็มีไม่มาก
ลานโล่งว่างด้านหน้าทำให้มองเห็นพวกนิสิตที่ทำกิจกรรมอยู่อย่างชัดเจน

ถัดจากตรงนี้ไป บริเวณโถงกว้างที่คนในคณะเรียกว่าใต้ถุนนั้น ใครคนหนึ่ง
ที่โดดเด่นสะดุดตากำลังนั่งแกว่งขาอยู่บนโต๊ะ มีแล็ปท็อปวางอยู่บนตักและ
กำลังพูดคุยกับเพื่อนๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

เหมือนว่าคนคนนั้นจะยังไม่รู้ตัว แต่ก็ไม่นานหรอก...

"เฮ้ยบีม! เด็กมึงมานั่นแล้ว!"

เจ้าของชื่อซ่งก เลิกคว่ำใส่เพื่อนนิดๆ และ...พอหันมาเห็นกัน ความสดใส
รอบตัวก็เปลี่ยนไปเป็นความอึดครึ้มทันที

"มึงมาทำไมเนี่ย"

"ผมซื้อโตเกียวมาฝากครับ"

อา...เป็นคำทักทายที่น่าเจ็บปวดพิลึก เป็นคนอื่นคงร้องไห้วิ่งหนี แต่
นอกจากจะไม่เป็นแบบนั้นแล้ว...เพื่อนของเขาที่ยิ้มกว้าง ดูตื่นเต้นดีใจที่ได้เจอ
พี่เขาทุกครั้ง

"กูไม่กิน เอากลับไปเลย"

ไร้เยื่อใย แต่ไอ้ชนมันหน้ามึนพอจะเฉยเมยและวางของในมือลงบนโต๊ะ

"ถ้าพี่ เหนื่อยกินให้เต็มที่เลยนะครับ วันนี้ผมเลี้ยงเอง"

"โอ้ได้กิน!"

พี่ปี่มตาเขียว ก่อนจะหันไปโวยวายกับคนในกลุ่มที่ร้องเฮแล้วล้วงมือลงถุงหยิบขนมกินกันแบบไม่สนใจ

"อ่อยดิเนะมึง"

"ไม่เอา กูไม่กิน"

"โวะ...อีนี่เล่นตัวเก่ง"

เพื่อนผู้หญิงที่ยื่นของในมือมาให้ยื่นจนมุมใส่ แต่ก็ไม่ได้เข้าซื้ออะไรให้
ราคาภูมิใจจนเจ้าตัวต้องอารมณ์เสียไปมากกว่านี้

"น้องชนน่ารักจะตาย มึงเนียใจร้ายชอบไล่น้อง"

"รักมากมึงก็ขอมันคบเลย"

"เฮ้อ...น้องเขาชอบมึงคะ"

"กูเป็นผู้ชายเว้ย"

อาหะ...นางฟ้าของคณะนี้เทศๆ ที่เพื่อนของพวกเขาปลื้มนักปลื้มหนา
เป็นผู้ชาย รุ่นพี่สามที่ตัวค่อนข้างเล็ก ผิวขาว และมีรอยยิ้มที่สดใสกว่า
พระอาทิตย์ ชนเคยบอกว่ารอบๆ ตัวของพี่เขาเหมือนมีแสงสว่างระยิบระยับ
รายล้อมเต็มไปหมด

พวกเขาเจอพี่ปี่มในวันแข่งกีฬามหาวิทยาลัย ในฐานะพิธีกรที่ตลกและ
เรียกเสียงฮาได้มากที่สุดเท่าที่น้ำอุ่นจำได้ เป็นคนที่...อาจจะใช้คำว่าน่ารัก
อธิบายภาพรวมได้ทั้งหมด แม้สัณยจะดูห้าวผัดกับบุคลิกขรึมไปหน่อยก็เถอะ

ปกติพี่เขาใจดีนะ...จากที่เคยเดินสวนและทักทายกันสองสามครั้ง

ข้อดีทั้งหมดเกิดขึ้นจริง เว้นแค่ตอนที่พี่เพื่อนของพวกเขาป่วยเป็น
อยู่ใกล้ๆ

"ได้หวานเจ้านี้อ่อยนะพี่"

"ไม่เอา"

"ใส่กรอกใหม่"

"ไม่ชอบ"

"ไขก็ได้เนะ นี่เพิ่มหมูสับพิเศษให้"

"ไม่กิน"

"จึ้นเผือกกับใบเตยเนอะ"

"อ๊อ...มึงกลับคณะไปซะที!"

วอแวก่ง กวนประสาทเก่ง แบบนี้เขาจะชอบมันได้ยังไง น้ำอุ่นนึกภาพ
ไม่ออกเลย

"ว้า...ไม่ถูกใจสักอย่าง"

"หื้อแท้แล้วก็ได้หิวไป เกะกะ...กูจะได้ทำงานทำการ"

"เปล่านี้ ผมไม่ได้หื้อ"

คนตัวสูงยื้มกว้างทำหน้าทะเล้นจนน่าอึด

"ผมแค่จะบอกว่าขอเบอร์พี่่ายกว่า จะได้โทรถามไปเลยว่าวันนี้อยากกิน
อะไร"

แล้วเสียงให้อืวกก็ดังขึ้น ตามด้วยคนถูกล้อที่ปายางลบใส่ไ้เด็กน่ารักคาญ
ตรงหน้าชนิดที่ไม่อ้อมแรง พี่บีมหันกลับมาองหน้าพวกเขา สื่อชัดให้ช่วย
ลากตัวมันออกไปพ้นๆ สายตาสักที่

ก็ใช้ว่าจะไม่เข้าใจ...แต่ทางนี้ก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน

ได้แต่ยื้มແຍ້ๆ ในจังหวะที่อีกฝ่ายมองข้ามไหล่กันไปพอดี

"ไอ้วัส ไอ้เค...มาเอาเพื่อนปัญญาอ่อนของพวกมึงไปไกลๆ กูเดียวนี้"

พี่บีมตะโกนบอกใครสักคนที่พวกเขาไม่รู้จัก คงเป็นรุ่นน้องหรืออะไร
ทำนองนั้น ติดแค่อั้ไซนยังมีเพื่อนคนอื่นที่ไม่ได้บอกพวกเขาด้วยเหวอ

คนตัวเล็กหันกลับไปซ้ำๆ

วินาทีแรกที่ได้สบสายตากลับเหมือนว่าเวลารอบตัวหยุดลงอีกครั้ง

ใครสักคน...ที่ตัวสูงโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ กำลังก้าวเข้ามาหยุดยืน
ตรงหน้ากัน

ความหล่อเหลาคงเป็นสิ่งที่ใครๆ มองเห็น ปากกว้าง จมูกโด่งเป็นสัน

และดวงตาคมสีเข้มคู่นั้นกำลังมองกลับมา

ข้างเป็นคนที่ดูดีจนไม่อยากละสายตา

แต่ว่า...กับน้ำอุนั้นมันอาจมีมากกว่านั้น

สายลมพัดผ่านไปวูบหนึ่ง หอบเอากลิ่นดินและน้ำของฤดูฝนให้ลอยผ่านไป
ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความคุ้นเคยเพียงชั่วขณะ ท่ามกลางบรรยากาศยามเย็น
ที่ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี และดวงอาทิตย์ลดแสงใกล้จะลับ

แวบหนึ่งที่ความทรงจำกำลังไหลย้อนกลับไป

ในวันฝนตกที่เขาได้ยินเสียงใครสักคนเป็นครั้งแรกในชีวิต

เขาหยุดสายตาของตัวเองเอาไว้ตรงนั้น หลงลืมเรื่องราวๆ ออกไปจากสมอง
ชั่วครู่ กับคนที่เคยเจอและไม่คิดว่าจะได้เจออีกเป็นครั้งที่สอง

คนตัวโตที่เดินชนกันบนรถไฟฟ้า...เจ้าของแฟลชไดรฟ์สไปเดอร์แมน
ในฤดูฝนสอของเขา

น้ำอุนั้นไม่เคยได้ยินเสียงอะไรทุกครั้งที่ผ่านมา

แต่วันนี้คนตรงหน้ากลับทำให้เขาหูอื้อจนไม่ได้ยินอะไรรอบตัวแม้เป็น
วันที่อากาศปกติ

ทุกอย่างกำลังเจียบบั่นวางเปล่า

จนได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นตึกแผ่วเบาดังแว่วขึ้นมา...

CHAPTER 2

'น้องอูนอยากฟังนิทานไหมคะ'

ครั้งหนึ่งเมื่อตอนเป็นเด็ก คุณหมอเจ้าของเคสเคยถามเขาไว้

สมัยประถมน้ำอูนเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยกว่าเพื่อนคนอื่นๆ บางเดือนก็บอขนาดว่าหลังเลิกเรียนเขาต้องแวะที่แห่งนี้ก่อนจะได้กลับบ้านแทบทุกวัน

พ่อแม่เป็นห่วงเขา ทุกคนในบ้านกังวลเรื่องของเขา

หูของน้ำอูนมีปัญหา และทางการแพทย์ไม่สามารถหาเหตุผลหรือข้อสรุปได้

'นิทานอะไรหรือครับ'

เขาอยู่ในห้องตรวจของเด็ก มีของเล่นและบล็อกตัวต่อระหว่างรอพ่อกับแม่
ไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายประจำวัน

'พี่หมอเคยอ่านเจอค่ะ เรื่องของคนที่เหมาะกับน้องอูน'

'เหมือนกับอูน?'

'อ้อๆ คนที่เข้มแข็ง แม้จะไม่ได้ยินอะไรเลยในวันฝนตก'

ตอนนั้นเขายังเด็ก และไม่ได้สนใจความหมายมากไปกว่าอยากฟังเรื่องเล่า

สนุกๆ จากคนตรงหน้า

'ทุกอย่างในโลกของคนคนนั้นจะกลายเป็นความเจ็บปวดทุกครั้งที่ฝนตกลงมา
แต่เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองบกพร่องหรือว่าเกลียดฤดูฝนเลย เขาสามารถใช้ชีวิตได้
ตามปกติเหมือนกับคนอื่นๆ ทุกคนรักเขาและเขาก็รักทุกคน จนกระทั่งวันหนึ่ง...'

ดวงตาใสแจ๋วเบิกโต ดูตื่นเต้นอย่างไว้ดีียงสาจนน่าเอ็นดู

'ในวันหนึ่งที่ฝนตก เขาก็ได้ยินเสียงใครสักคนเป็นครั้งแรก ใครคนนั้นที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาของเขา และเขาก็รู้แล้วว่าตัวเองเกิดมาเพื่อรอคนคนนี้'

'โห...ดีจังเลย เขาต้องมีความสุขมากๆ แน่ใช่ไหมครับพี่หมอ'

'แน่นอนจ๊ะ น้องอุ๋นเองก็เหมือนกันนะ ต้องเป็นเด็กดีแล้วก็ตามหาคนที่จะเป็นความสุขของตัวเองให้เจอ ห้ามท้อเด็ดขาด พี่หมอเอาใจช่วยเสมอเลย'

'ครับ อุ๋นจะเป็นเด็กดี แล้วก็ตามหาความสุขของตัวเองให้เจอ'

น้ำเสียงสดใสและใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของตัวเองยังคงชัดเจนในความทรงจำ

แต่นิทาน...ก็คงเป็นได้แค่นิทาน เหมือนกับที่อาการของเขาจะเป็นอะไรไปไม่ได้มากกว่าการบกพร่องทางการได้ยิน พอขึ้นมัธยมพ่อแม่ก็เลิกพาเขาไปหาหมอ และเปลี่ยนกลับมาสอนเรื่องการใช้ชีวิตและการระมัดระวังตัวในฤดูฝนแทน ชีวิตของน้ำอุ๋นไม่ได้เจ็บปวดหรือดราม่า ไม่มีปัญหาหรือถูกกลั่นแกล้ง เขาเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

ครอบครัวรักเขา เพื่อนรักเขา และเขาเองก็รักทุกคน

ชีวิตของเขาปกติราบเรียบเหมือนคลื่นกราฟที่วิ่งเป็นแนวตรงมาตลอดสิบเก้าปี

อันที่จริง...เขาสืมนิทานของพี่หมอไปจนหมดแล้วด้วยซ้ำ

ถ้าไม่มีเหตุการณ์ในวันฝนตกวันนั้น

ถ้า...ไม่ได้ยินเสียงตอบรับกลับมาในตอนนั้น...

"แมลงวันบินเข้าปากแล้วเวียอุ๋น"

คำบอกนั้นมาพร้อมกับลึศวิตแห่งจิตที่ลอยโหม่งโดนหน้าผาก ก่อนจะหล่นแหล่ลงบนเท็กซูนักเล่นหนาที่เปิดกางไว้

เพื่อนผู้หญิงสักคนแกล้งเขา แล้วที่เหลือในกลุ่มก็พากันหัวเราะเสียงดัง "เหม่อเก่ง"

ดริมยันจุมูกใส่พลางยกแก้วน้ำหวานที่ละลายแล้วขึ้นดูดซ้าๆ ส่วนคนฟังก็ได้แต่ยกไหล่กับความคิดเรื่อยเปื่อยของตัวเอง

ยิ่งตกเย็นความเหนื่อยล้าฟุ้งความซี้เกียจก็ยิ่งเพิ่มขึ้น พวกเขาเลิกเรียน

ตั้งแต่ย้ายสามโมงครึ่ง แต่ก็ยังมีชิ้นงานทั้งแบบกลุ่มและแบบเดี่ยวให้ต้องเร่งปั้น
เดดไลน์คือภายในหกโมงเย็น แต่การวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมโลก
ด้วยภาษาอังกฤษล้วนๆ มันก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอก

"มึง...ไม่ไหวแล้ว การขับเคลื่อนเอเชียไปสู่ยุคสมัยใหม่มันไม่ง่าย อีผี!"

เพื่อนคนหนึ่งทิ่มหน้าลงบนกระดาน และคนอื่นๆ ก็ลืมหูลืมหานะระนาดกัน
อยู่รอบๆ โต๊ะม้าหิน น้ำอุ่นยืมฆ่า แล้วก็ก้มลงเขียนงานของตัวเองต่อ

ไม่ใช่ว่าขยันหรือติดธุระ แต่เขามีเหตุจำเป็นกว่านั้น

ท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว...

เดี๋ยวฝนคงตกลงมาอีกเหมือนเคย

คนตัวเล็กแห่งหน้ามองฟ้า ดวงอาทิตย์ซมุกซมัวไม่สดใส พอเห็นแบบนั้น
ก็เลยเร่งมือขึ้นอีกนิด

"ถ้าเสร็จแล้วก็วางไว้ เดี๋ยวกูเอาไปส่งให้"

ดริมพูตขึ้นทั้งที่ยังก้มหน้าจู้ๆ อยู่กับหนังสือ แต่ต่อให้ไม่ต้องมองตา
เห็นหน้าอีกฝ่ายก็รู้อยู่ดีว่าเขากำลังคิดอะไร

อ้อ...เพื่อนรู้เรื่องความผิดปกติของเขามานานมากแล้ว รวมทั้ง...

"แต่ยี่สิบหรือยัง"

อา...คุณโซนคนหล่อก็เหมือนกัน

มันยืมแฉ่งพร้อมปั่นจักรยานแม่บ้านคันเก่งที่ไม่เหมาะกับหน้าเข้ามาหา
พร้อมกดกริ่งเรียก ก่อกวนเหมือนคนไม่รู้จักโต

"มึงกลับมาโซนโซนี่ไหมวันนี้"

"มันจะไปแฉ่งพี่มให้เขาตำ เลยขอติดรถมันไปคืนหนังสือที่หอกกลางฝั่งโน้น"

น้ำอุ่นยืมคิ้วกวนประสาคนตัวสูงกลับไปบ้าง แล้วก็โดนเขกหัวกลับมา
โทษฐานชนไม่เข้าเรื่อง เลยปาเศษกระดาดกลับไปใส่พวกชอบใช้กำลังบ้าง
ก่อนจะหันกลับมาตรวจทานงานของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย

"ฝากนะดริม"

ได้แค่คำตอบรับ ยังไม่ทันได้สอดไว้ในแฟ้ม ใครสักคนในกลุ่มก็ยื่นมือ
มาดึงมันไปอ่าน

"ไม่ลอกๆ แค่ขอถือปี่ไฉเดียว"

ไม่แปลกหรอก ส่วนมากพวกเขาก็ทำกันแบบนี้ทุกครั้ง

"เนี่ย...ลายมือน่ารักเหมือนหน้ามึงเลยอ้อุ่น"

ฟังแล้วต้องขมวดคิ้ว ไม่รู้ว่าชมหรือด่า

"เออ...มึงน่ารัก แต่กูชอบโชนมากกว่า ไม่ต้องห่วง"

"จริง โชนหล่อกว่ามึงเยอะ เสียตายมีคนที่ชอบแล้ว ไม่งั้นนะ..."

แล้วพวกสาวๆ ก็หันไปกรีดกรีดเพื่อนของเขาที่ยืนจิกยิ้มยี่ดอกภูมิใจ
อยู่ข้างจักรยาน

น้ำอุ่นถอนหายใจ ส่วนดรีมนะกะลอลตาแถมเบ้าปากจนน้ำสงสาร พวกเข
เลือกที่จะไม่พูดอะไร แล้วคนตัวเล็กก็ก้มลงเก็บของเสียๆ

"ถ้าเลิกชอบพี่บีมเมื่อไหร่บอกนะ เราขอโชนเสมอ"

"อ้อ...ไม่เลิกหรอก แต่ชอบใจนะ เจอกันพรุ่งนี้"

คนตัวสูงส่งยิ้มพร้อมยกมือขึ้นโบกลา เพื่อให้น้ำอุ่นขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว
ก็ออกแรงปั่นพาหนะคู่ใจให้วิ่งไปตามถนนทันที

พวกเขาเคยถามมันนะว่าถ้าไม่ชอบบริติช ทำไมไม่ซื้อมอเตอร์ไซด์เท่ๆ
สักคัน แต่โชนมันก็เป็นแบบนี้...มันบอกว่าตัวเองอยู่หอในเดินทางไปไหนก็สะดวก
อีกอย่าง...บ้านมันเป็นไร่ชา มันรักธรรมชาติ รักโลก ไม่อยากสร้างควันดำ

'กูอยากเรียนวิศวะแล้วสร้างรถที่ไม่มีควันออกมาให้ทุกคนได้ขับเว้ย'

ความฝันของมันเมื่อนานมาแล้ว แต่ต่อให้ตอนนี้มีรถพลังงานแสงอาทิตย์
แล้วมันก็ยังอยากเรียนคณะนี้อยู่ดี

เนี่ยยย...ด้านดีๆ เป็นผู้เป็นคนของแม่ก็มีเยอะแยะดันไม่ไหว ไปไหว
ด้านผีบ้าให้พี่บีมเขาไล่ด่า เชื่อมันเลย

คิดแล้วก็เผลอขมวดคิ้วไม่เข้าใจ จนกระทั่งอีกฝ่ายพาเขามาถึงที่หมายพอดี

"แน่ใจนะจะไม่ให้กูไปส่งที่รถไฟฟ้า"

"ไม่อะ...มึงแฉ้วพี่เขาไปเหอะ กูดูแลตัวเองได้"

เขาตอบกลับ อีกฝ่ายเท้าคางกับที่จิบ แก้วหลังรีต่ายก้มมูมปาก
กวนประสาทใส่กัน

"อะไร"

"มึงน่ารักอะเตี้ย เป็นคนดีขนาดนี้มีคนมาจีบบ้างไหมวะ"

"รู้สึกระหะเห ใครจะมาจีบกู ไปๆ เลิกเพื่อเจ้อแล้วไปหาคนที่มึงชอบ"

"อะๆ...ไปก็ได้ แสบปี้กับชีวิตโสดนะเตี้ย"

แล้วมันก็เอามือมายีหัวกันอย่างมันเขี้ยวจนผมเขายุ่งไปหมด น้ำอุ่นหยิกหลังมือข้างนั้นและตั้งใจจะเตะเบาๆ ไปที่หน้าแข้งของคนตรงหน้าอีกที

แต่น่าเสียดายที่ดันพลาด

คนที่ปั่นจักรยานออกไปไกลหันมาโบกมือส่งจูบให้กัน

เออ...มันแค่หลบไว เขาไม่ได้ขาสั้นหรือหน้า

แกลังค์ว่าปากใส่ แต่ก็ยังยอมโบกมือลาเพื่อนไป พอเย็นรอนร่างสูงๆ นั้นลับตาไปแล้ว คนตัวเล็กก็หันหลังวิ่งขึ้นบันไดด้านหลังเพื่อไปทำธุระของตัวเองบ้าง

หนังสือที่ต้องคืนถูกวางไว้บนเคาน์เตอร์ด้านใน และยังมีอีกหลายเล่มที่ต้องยืมเพิ่ม

จริงๆ ก็ยังมีหนังสืออีกหลายเล่มที่เขาอยากยืมกลับไปนอนอ่านเล่นเหมือนกัน

แต่เอาไว้ก่อน...แค่รายงานก่อนสอบกลางภาค ชีวิตก็ใกล้เคียงกับคำว่าพังพินาศแล้ว

คนตัวเล็กเคาะปลายนิ้วเป็นจังหวะเบาๆ ขณะรอเจ้าหน้าที่สแกนบัตรหนังสือของตัวเองเพื่อทำเรื่องให้หลังจากที่เขาได้ทุกอย่างครบตามต้องการ และด้วยความที่กระจกด้านหน้าของหอกกลางค่อนข้างมืด จึงทำให้คนข้างในไม่สามารถมองเห็นสีหน้าที่ชัดเจนของภายนอกได้

เขามองไม่ออกในเวลานี้...แต่เมื่อก้าวพ้นประตูออกมา สิ่งแรกที่รับรู้เลยก็คือกลิ่นของไอน้ำกับน้ำที่คุ้นเคย

ฝนเม็ดใหญ่เริ่มหล่นลงมาจากท้องฟ้า

มันตกกระทบพื้น และเขาก็ได้รู้ว่าเสียงรอบกายพลันสลายไปอีกครั้ง

น้ำอุ่นกะพริบตาสองสามทีเมื่อเห็นว่ามันเริ่มตกหนักขึ้นทีละนิด

เขาไม่เคยได้ยินเสียงเปาะเปาะที่กระทบพื้นหรือหลังคาอย่างที่เคยได้ยินที่คนอื่น ๆ

บอก ทำได้แค่จ้องมองลักพักแล้วก็ก้มลงหยิบโทรศัพท์และสายหูฟังออกมา
เชื่อมต่อเข้าหากัน ก่อนจะจับมันใส่เข้าไปในหู

เขาไม่ได้เปิดเพลง...

แต่มันกลับเป็นการตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างแท้จริง

อีกอย่างที่เขาเพิ่งรู้ตัว...ก็คือวันนี้เขาลืมพวงมาลัยอีกตามเคย

เมื่อใช้สายตามองไปรอบๆ นอกจากความเฉอะแฉะแล้วก็ไม่มีอย่างอื่น
ไม่มีแม้กระทั่งหลังคา แต่ถ้าวิ่งฝ่าไปนิดหน่อยก็จะพอมิติกให้ลัดเลาะออกไป
ด้านนอกได้

ถ้าเป็นคนอื่นคงเลือกที่จะหยุดรอจนกว่าฝนจะซา เพราะไม่มีมอเตอร์ไซด์
คันไหนยอมวิ่งไปฝ่าไฟตอฝนตกหนักด้วย ให้เดินไปก็คงไม่ไหวเหมือนกัน

อ้อ...หมายถึงคนอื่น

แต่น้ำอุ่นไม่ชอบอยู่ข้างนอกนานๆ ในวันที่ฝนตก เขาก็ดริมฝีปาก
อย่างลึกลับ จากภาพตกรหน้านี้ ฟ้าฝนที่เห็นดูใกล้เคียงกับคำว่าโหมกระหน่ำ
เข้าไปทุกที แอ่ลมก็พัดแรงมากขึ้นแล้วด้วย

คงไม่เป็นไรหรอก...เปียกนิดเดียวเอง คิดแบบนี้ก่อนจะสูดหายใจเข้าลึก
เตรียมตัววิ่งฝ่าออกไป

ถึงใครจะว่าอะไรหรือคิดยังไงเขาก็ไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้นอยู่แล้ว เขา
ก้าวขาเตรียมจะวิ่ง แต่ในจังหวะนั้นเองแขนของเขาก็ถูกคว้าเอาไว้เพื่อหยุดยั้ง
และดึงรั้งให้กลับเข้ามาด้านใน

คนตัวเล็กเบิดตากว้างด้วยความตกใจ พอตั้งสติได้จึงหันกลับไป...
เจ้าของมือ นั้นเป็นใครคนหนึ่ง ที่คั่นหน้าคั่นตาเกินกว่าจะลืมได้ลง

ตัวโตสูงใหญ่ ปากกว้าง และหล่อเหลา ดูดีเกินจนเผลอหยุดหายใจ

ดวงตาคมคู้้น้ำกำลังมองสบกลับมาในวินาทีที่เขาเผลอมองอีกฝ่ายอยู่
โดยไม่ตั้งใจ

"ทำไมถึงชอบวิ่งตากฝน"

เสียงนั้นทุ้มลึกและทำให้ใจของเขาเต้นอย่างน่าประหลาด

น้ำอุ่นไม่รู้ว่ทำไมเขาถึงไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ริมฝีปากมันปิดแน่นสนิท

ไม่ยอมทำตามสมอง ตอนนั้นในหัวของเขาก็มองว่าง ไม่มีคำพูดอะไรอยู่ในนั้นเลย
คนตรงหน้าไม่ได้คาดคิดกัน แค่หยุดรอ แล้วสักพักก็เลื่อนร่มสีน้ำเงินมาทางเขา
ที่ละนิด

"ถ้าไม่ได้เอาจริงมากก็กลับด้วยกันไหม"

คำถามถูกทิ้งไว้อย่างนั้น เขาจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองตอบอะไรกลับไป
และยังไม่เข้าใจว่ากำลังรู้สึกตื่นเต้นตกใจอะไรอยู่

ตกใจ...ที่ได้เจอคนตรงหน้าอีกครั้ง

ตื่นเต้น...ที่มีคนแปลกหน้าซึ่งเป็นเพื่อนของเพื่อนอีกที่มาชวนกลับบ้าน
หรือว่า...ดีใจ

ดีใจ...ที่ในวันฝนตกของเขาจะไม่เจียบังนอีกต่อไป

ก่อนจะยกมือขึ้นดึงหูฟังออกช้าๆ พร้อมย่ำกับตัวเอง

อ้อ...เขาได้ยินเสียงจากคนตรงหน้าจริงๆ ด้วยล่ะ...

CHAPTER 3

เงาสะท้อนในกระจกคือเด็กตัวขาวหน้าตาเด๋อดำ

น้ำอุ่นนั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่อาบน้ำเสร็จ มีความคิดมากมายหลังไหลวิ่งวุ่นไม่เป็นระเบียบ ยังคงไม่แน่ใจกับคำตอบที่ตัวเองเลือกไปในตอนนั้น แต่สุดท้าย...ทุกอย่างก็จบลงด้วยการที่เขาขึ้นไปนั่งจุ่มบิกูอยู่บนรถของคนคนนั้น โดยที่อีกฝ่ายส่งเขาลงตรงทางขึ้นรถไฟฟ้าที่ใกล้ที่สุด

เหมือนความทรงจำขาดหายเป็นช่วงๆ ภาพในหัวก็ไม่ค่อยปะติดปะต่อเท่าไร แต่ว่า...สิ่งหนึ่งที่แน่ชัดมากกว่าอะไร...

เขาได้ยินเสียงทุ้มลึกนั้นชัดเจนจริงๆ แม้ในวันที่ฝนตกหนัก

หรือว่าหูของเขาจะกลับมาใช้งานได้ปกติแล้ว!?

เขาลองตั้งคำถาม แต่รอบกายกลับเงียบจนเกินกว่าจะสรุปอะไรได้

เดิมทีโลกของน้ำอุ่นไม่ได้โหวกเหวกโวยวายอีกทีก็ห้องนอนของเขาสงบนานๆ ครั้งถึงจะต่อลำโพงบลูทูธเพื่อฟังเพลงที่ชอบ โดยปกติเขาก็มักใช้หูฟังเพื่อดำรงอยู่ในความคิดของตัวเองมากกว่า

ปกติ...แต่ไม่ได้หมายถึงเวลานี้

หัวควายนั่งเข้านกมันนิดๆ ไม่ได้ลังเลหรือขังใจอะไร มือเล็กๆ หนีบปากกา สองสามด้ามขึ้นมาพร้อมปล่อยให้นมันตกลงพื้น

ครั้งที่หนึ่งไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ครั้งที่สองและสามก็ยังคงเงียบดี

ในครั้งสุดท้ายเลยตัดสินใจเทปากกาทุกด้ามในกระป๋องออกมาเพื่อทดสอบให้หายสงสัย

ฝนยังคงตกลงมา และเขาก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเหมือนเดิมเปี่ยม

น้ำอุ่นถอนหายใจ ในตอนที่ก้มลงเก็บของหน้าจอมือถือของเขาที่สว่างวาบขึ้นมาเป็นสัญญาณบอกว่ามีข้อความเข้า

MAMA

เล่นจนอะไรลูก เสียงดังเชียว

อา...ลืมไปเลย

ถึงเขาจะไม่ได้ยิน แต่คนข้างล่างยังได้ยินอยู่

Naamunn :]

อุ่นทำของหล่นครับห่ม้าม้า

MAMA

โอเคจ้า

ผมแห้งแล้วลงมากินข้าวนะลูก วันนี้ม้าทำของขอบให้อุ่นเยอะเยอะเลย

Naamunn :]

ได้เลยยย อุ่นขอห่านาที่

พิมพ์ตอบแล้วก็ตามด้วยสติ๊กเกอร์ยิ้มแข่งกับตัวการ์ตูนหมาข้าวเยอะเยอะมากมาย เขาขอบมือเย็นของที่บ้าน ถึงแม้ในวันที่ฝนตกอากาศจะหนาวและว่างเปล่าไม่มีอะไร ในโลกที่เงียบงันนี้ อย่างน้อยข้างในก็ยังอบอุ่นและอาหารของห่ม้าม้าก็อร่อยที่สุดเลย

น้ำอุ่นวางปากกาด้ามสุดท้ายลงในกระป๋อง ก่อนจะรีบกลับไปเป่าผมต่อให้เสร็จ เพราะเจ้าความหิวที่รู้งานกำลังส่งผลกระทบต่อกระเพาะของเขาอย่างเอาแต่ใจ ก่อนจะหิวผมลวกๆ แล้วก็จัดการมัดผมหน้าม้าที่ยังพองฟูขึ้นเป็นจุกแอมป์เปิ้ล

อย่างที่ว่ามาชอบเรียก

ยังมีชิ้นงานอีกสองสามวิชา แต่น้ำอุ่นถือว่าเรื่องปากท้องต้องมาก่อน

เขาเกือบจะเปิดประตูออกไปแล้ว ถ้าหน้าจอมือถือไม่แสดงว่าข้อความเข้า
ซะก่อน คนตัวเล็กชะงัก รูปดิสเพลย์ที่โชว์ขึ้นมานั้นเขาไม่รู้จัก มีใครสักคน
เพ็งแอดเขามา พร้อมกับข้อความแปลกๆ ที่ไม่มีแม้แต่การแนะนำตัว

WASS

ถึงบ้านหรือยัง

อ่านแล้วก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะไม่มีคนรู้จักใส่หน้ากากสไปเดอร์แมนถ่ายรูป
เลยสักคน

Naamunn :]

ใครอะ

WASS

ว๊ส

หือ...เขาเหลือกตาตอนอ่านจบ

หมายถึงคนที่กลับบ้านด้วยกันวันนี้อะนะ!?

Naamunn :]

ว๊ส นิเทศเหรอ

WASS

ใช่

Naamunn :]

อ้อออ

มีไลน์เราได้ยังไงเนี่ย

WASS

ไอ้โชนมันให้มา

Naamunn :]

๑๑๑๑⁺

เข้าใจแล้ว

ลืมไปเลยว่าคนคนนี้รู้จักกับเพื่อนของเขาเหมือนกัน

WASS

แล้วตกลงถึงบ้านแล้วใช่ไหม หรือไปเกลไถลที่ไหนต่อ

คำถามนั้นทำให้คนที่ก้มหน้าอ่านขมวดคิวนิดๆ และออกจะแปลกใจกับการเลือกใช้คำของอีกฝ่ายหน่อยๆ ด้วยเหมือนกัน

Naamunn :]

ถึงแล้วสิ เราโตแล้วไม่เกดไถล

WASS

โตแล้วก็เกลเกลได้ แต่นี่อะคือ

Naamunn :]

ခြင်း???

ไม่ค่อยแน่ใจ...แต่นั้นหมายถึงเขาหรือ

WASS

ເຂດດິນ

จะไปส่งก็เลือกตัวเปี้ยกวิ่งขึ้น bts

คิดว่าจะ

อา...เป็นกันเองโคตรๆ

คนเราสามารถพูดอะไรก็ได้กับคนที่เพิ่งรู้จักได้เลยสินะ สีหน้าน้ำอุ่นดูยุ่งเหยิงมากขึ้นนิดๆ ถึงจะไม่รู้เตือนเกิด แต่พวกเขาก็อยู่ชั้นปีเดียวกัน อีกฝ่ายคงไม่ถือเรื่องแบบนี้เท่าไรหรอก

ผลอกัดริมฝีปาก แล้วก็ก้มหน้าก้มตาพิมพ์เพิกซ์ยุกยิก

Naamunn :]

ก็เกรงใจ

วะ

:]

คงได้แหละ...

พอรอสองสามนาทีแล้วอีกฝ่ายไม่ได้ตอบอะไรกลับมา เขาก็เลิกสนใจโทรศัพท์ไม่ได้พะวงหาคำตอบด้วยว่าตกลงอีกฝ่ายหักมาเพราะอะไร

เพื่อนของเพื่อนที่บ้านวังผาฝนไปขึ้นรถไฟฟ้า คนใจดีทุกคนก็ต้องกังวลกับการกระทำแปลกๆ แบบนี้ด้วยกันทั้งนั้น น้ำอุ่นพอจะรู้ตัว และเขาจะอนุมานว่าคนที่อ้วนเป็นคนใจดีอีกคนหนึ่ง

น้ำอุ่นคิดอะไรไปเรื่อยเรื่อยก่อนจะเปิดประตูห้องวิ่งลงไปหามือเย็นที่รอเขาอยู่

วันนี้มีหมูหนึ่งปลาเค็มสามใหญ่ กินกับข้าวต้ม กุนเชียง แล้วก็ผัดผักบุ้ง ส่วนของปะปามีปลาหมึกย่างกับถั่วคั่วเกลือไว้กินเป็นกับแกล้มเบียร์ หมาม้ารู้ใจเสมอ...เขาไม่ชอบกินอะไรหนักๆ มือเย็นเพราะเป็นพวกท้องอืดง่าย เว้นแต่ว่าเป็นขนมที่ชอบ อันนั้นนะมีแรงสู้ตาย

และโดยส่วนมากแล้วแทบไม่มีขนมอะไรที่น้ำอุ่นไม่ชอบ

คนตัวเล็กนั่งเคี้ยวข้าวตุ๋นๆ หมาม้าเตะไหล่เขาให้หันไปทางตู้เย็น สลัดให้เห็นเยลลี่และพุดดิ้งรสผลไม้ทำไว้ให้ ส่วนปะปำนั่งดูข่าวสลับกับการคีบอาหารมาใส่ในถ้วยข้าวต้มของเขาจนเกือบพูนออกมา

ทุกอย่างยังคงเป็นความเจียบงัน โทรทัศน์ตรงหน้าฉายภาพเคลื่อนไหว
ที่เต็มไปด้วยสีสัน แต่น่าเสียดาย...ที่เสียงนั้นส่งมาไม่ถึงในโลกของเขา

ราวกับรอบตัวมีเพียงความว่างเปล่าจนจับต้องอะไรไม่ได้

ถึงจะเป็นแบบนั้น...แต่น้ำอุ่นก็รู้สึกแตกต่าง

ในช่วงเวลาที่สายฝนยังไม่มีที่ท่าว่าจะซาลง

เขารับรู้และได้ยินคำพูดห่วงใยที่ปราศจากเสียงเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน

มือเล็กคืบอาหารเข้าปาก แล้วก็ยิ้มจนตาหยีให้คนตรงหน้าแทนคำขอบคุณ
ทั้งหมด

เห็นแบบนี้หม่อมมาเลยดักข้าวต้มเพิ่มให้อีกหนึ่งถ้วยใหญ่ และปะป๊า
ก็ยกหมู้นึ่งให้ทั้งสามเพราะกลัวเขาจะกินน้อยจนไม่โต

กว่าจะจัดการของตรงหน้าให้หมดเกลี้ยง น้ำอุ่นก็แทบจะต้องลืกลังกลับขึ้นไป
บนห้อง

ร่างเล็กนอนแผ่หลาฝั่งพุงอยู่บนเตียง เกือบจะขยับไม่ไหว ได้แต่จ้องมอง
เพดานที่มีหลอดนีออนส่องสว่างจางๆ มากิดๆ ดูแล้ว...อันที่จริงชีวิตของเขา
ก็ไม่ค่อยมีเรื่องน่าตกใจหรืออะไรให้ขบคิดเท่าไร

อย่างน้อยก็เป็นแบบนี้จนกระทั่งได้ยินเสียงใครสักคนในวันที่ฝนตก

เขายังไม่ได้เล่าให้ใครฟังแม้แต่ที่บ้าน

และยังคงมีความเชื่อว่านิทานของพี่หมอกก็คือนิทาน

กับคนพิเศษเพียงหนึ่งเดียวที่ดูจะเป็นเพียงปาฏิหาริย์ในเทพนิยายมากกว่า

ความคิดข้างในขัดแย้งกัน แล้วเขาก็รู้ตัวว่าตอนนี้ต้องเลิกสนใจเรื่องอื่น
แล้วกลับไปปั่นบทความภาษาอังกฤษสัปดาห์ของตัวเองให้เสร็จก่อนจะไม่มีงานส่ง
ตามกำหนด

ตอนมัธยมเรียนอินเตอร์ว่ายากแล้ว

ตอนมหาวิทยาลัยนี่ยากกว่าเห็นๆ เลย

เขาย่นจมูกใส่เท็กซัสบู๊บนโต๊ะที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร อย่างน้อยอาจารย์
ก็น่าจะให้พิมพ์ส่งหรืออะไรทำนองนี้สิ

แม้จะบ่นไปเรื่อยแต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยสักอย่าง

ทางเดียวที่จะทำได้ก็คือนั่งลงที่โต๊ะทำงาน เปิดกระเป๋าคูณแบมบี้ แล้ว
ทำมันให้เสร็จ เขาล้วงมือเข้าไป...แล้วก็ต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อไม่เจอปากกา แต่
เจอแฟลชไดรฟ์ไปเดอร์แมนที่ใส่เอาไว้ด้านในแทน

อา...ลืมไปเลยว่าต้องคืนเจ้าของ

นั่งคิดนิดๆ เดี่ยวเดี๋ยวก็คิดว่าโทรศัพท์ชิ้นนี้อีกครั้ง ข้อความที่ถูกส่งทิ้งไว้
ก่อนหน้านี้ยังไม่ได้รับการอ่าน ไม่น่าจะอีกฝ่ายก็อาจจะกำลังยุ่งอยู่เหมือนกัน
น้ำอุ่นซึ้งใจและหวังว่าข้อความของเขาจะไม่รบกวนคนคนนี้นักเกินไป

Naamunn :]

คุณ

จะเรียกชื่อก็ยังไม่กล้า รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก แต่จะให้เรียกคุณ
แล้วเดิมชื่อก็กระอักกระอ่วน สุดท้ายก็เลยจบลงที่คำสรรพนามสั้นๆ
เขากดส่งไปแล้ว และกำลังจะพิมพ์ข้อความอื่นตามหลังไป

WASS

ว่า?

อา...ตอบกลับมาแล้ว

Naamunn :]

พุงนี้เล็กเรียนก็โง่กะ เรามีของจะคืนให้

WASS

ของ?

Naamunn :]

แฟลชไดรฟ์

ลายสไปเดอร์แมนที่คุณทำตกไว้

ตอบแล้วก็ถ่ายรูปส่งไปให้ หวังว่าอีกฝ่ายจะเป็นเจ้าของตัวจริง

WASS

เฮ้ย!!!

หาวนานมาก

เจอที่ไหน

น้ำอุ่นนอนหายใจอย่างโล่งอก ในที่สุดก็เจอเจ้าของสักที

Naamunn :]

bts คุณทำตกไว้

พอดีวันนั้นเราเดินชนคุณ

แล้วอีกฝ่ายก็เสียบไป หน้าจอขึ้นว่าอ่านแล้วแต่ยังไม่มีคำตอบอะไร
กลับคืนมา จนน้ำอุ่นเริ่มขมวดคิ้วนิดๆ อีกฝ่ายคงไม่คิดว่าเขาขโมยของมาหรือ
ใช่ใหม่นะ ก่อนจะขยับเท้าไปมาเมื่อเริ่มไม่มั่นใจ กำลังคิดว่าควรจะมีพ้ออธิบาย
อะไรเพิ่มเติมกลับไปดีใหม่นะ

WASS

มีเรียนถึงเที่ยงเลย

Naamunn :]

อ่าา

เราเลิกสืบแฮ็คครั้ง

ให้เขาไปให้ที่คณะมัธยม

รบกวน...ไปใหม่นะ

เขายกมือขึ้นเกาข้างแก้ม แต่ที่คิดคือไม่อยากให้มันค้างคา แล้วอีกฝ่าย

ก็อาจจะต้องรีบใช้ด้วย

WASS

จ้ะรีบกวาดด้วยละกัน

เป็นอันว่าตกลงตามนั้น แล้วพวกเขาก็นัดแนะเวลาและสถานที่ระหว่างกัน
เรียบร้อยแล้ว

น้ำอุ่นอ่านข้อความที่อีกฝ่ายตอบกลับมาแล้วตอบรับด้วยสติ๊กเกอร์ยิ้มแฉ่ง
ที่ชอบใช้ ก่อนจะวางโทรศัพท์ในมือลงเพื่อเริ่มปั่นงานอย่างตั้งใจ พอเริ่มมีสมาธิ
เขาก็หลุดเข้าไปในโลกของตัวเองโดยไม่ออกแว่กลืมเลิกละเลยว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย
เหมือนที่คิดไว้

ดรีมเคยบอกว่าโลกของเขาคือความเรียบง่ายที่ซับซ้อนน้อยๆ สำหรับ
คนไม่รู้จักรัก

ส่วนโซนในคำนิยามว่าเป็นความเยียบเล็ๆ ในโลกที่วุ่นวาย

ก็ว่าไปนั่น...ส่วนมากแล้วพวกมันชอบว่าเขาที่เหม่อลอย สติหลุดไปไกล
จนตามคนอื่นไม่ทันแล้วต่างหาก

น้ำอุ่นจมอยู่กับสังคมโลกาภิวัตน์และตัวอักษรภาษาอังกฤษมากมาย
มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่หม้าม้าเคาะประตูเอานมอุ่นเข้ามาให้ ตอนนีที่นอกหน้าต่าง
ฝนหยุดตกแล้ว

เวลาเที่ยงคืนกว่าโลกของเขาไม่เงียบงันอีกต่อไป

"รีบนอนนะลูก พรุ่งนี้มีเรียนเช้าซะใหม่"

"ครับ" ตอบรับแล้วก็ยิ้มแป้นเหมือนที่ชอบทำ

โชคดีที่ทำงานไว้ล่วงหน้าบ้าง คิ่่นนี้ของเขาเลยไม่ต้องได้รู้เหมือนเพื่อน
ในคลาสบางคน

น้ำอุ่นเพิ่งได้กลับมาจับโทรศัพท์และเห็นว่าพวกมันบ่นอะไรยาวเหยียด
อยู่ในไลน์กลุ่มเป็นร้อยๆ ข้อความ ซึ่งเขากำลังนั่งไล่ตอบกลับไป

ไม่ทุกคนหรอก...แต่อย่างน้อยคุณหน้ากากรสไปเดอร์แมนคนนั้นก็ทำให้

ต้องลองกดหน้าต่างสนทนาเข้าไปดู

จากเวลาที่เห็น เหมือนอีกฝ่ายส่งข้อความมาทิ้งไว้ได้พักใหญ่แล้ว ซึ่งก็ไมรู้เหมือนกันว่าเป็นอะไรที่เร่งด่วนไหม

ลองกดเข้าไปดู แล้วก็...

WASS

โทษทีนะที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้ตอบ

พอดีไปอาบน้ำมาว่ะ :]

อา...

เพียงข้อความสั้นๆ ที่ไม่ได้มีอะไรพิเศษ

แต่น้ำอุ่นกลับต้องเฝ้าริมฝีปากนิดๆ นั่งจ้องหน้าจออยู่สองสามนาทีก่อนจะตัดสินใจส่งสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนให้ไป เขากำลังจะกดออก แต่อีกฝ่ายที่นอนดึกพอๆ กันก็ส่งข้อความกลับมาอีกครั้ง

ตัวการ์ตูน...ที่มีตัวอักษรเขียนไว้เหมือนกัน

นั่งมอง...แล้วก็ตัดสินใจปิดหน้าจอ ก่อนจะวางโทรศัพท์ลงบนที่นอนข้างๆ เขาควรลุกไปแปรงฟันและเตรียมตัวเข้านอนถ้าไม่ออกไปสาย

ร่างเล็กขยับลุกขึ้น ในตอนที่เดินผ่านหน้ากระจกเขาเห็นตัวเองที่เปลี่ยนไป

บางอย่างที่ยังยากต่อการทำความเข้าใจ

น้ำอุ่นลองยกมือขึ้นจับแก้มตัวเองยืนยัน

อ้อ...เขากำลังยิ้มโดยไม่มีสาเหตุ

ยิ้มให้กับข้อความเรียบง่ายและสติ๊กเกอร์ที่เขียนว่าฝันดีอันนั้น...

โรงอาหารคณะนิเทศฯ มีของอร่อยเยอะ

น้ำอุ่นคิดว่าคำบอกนี่คงเป็นเรื่องจริง ดูจากปริมาณนิสิตที่ทยอยเข้าไปจับจองโต๊ะเนี่ย...พูดได้คำเดียวเลยว่าล้นหลาม

แต่เขายังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความอีกทีที่นั่น คนตัวเล็กยังคงนั่งมองไป

รอบๆ จากทางใต้ถนนซึ่งตอนนี้มีแค่ผู้คนประปราย พอไม่พลุกพล่านตรงนี้ ก็ยิ่งดูโล่งกว้างขึ้นไปอีก

จากที่นั่งของตัวเอง เขามองเห็นลิฟต์อีกฝั่งของประตูกระจกทุกตัวได้ค่อนข้างชัดเจน เจ้าของแฟลชไดรฟ์นัดกันไว้ตรงนี้ และเขาทำเพียงส่งข้อความไปหาอีกฝ่ายในตอนที่มาถึง

Naamunn :]

ถึงแล้วว

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบทันที ส่วนเขาก็ไม่ได้เร่งเร้าเพราะมีซีพีเรียนเสริมอีกมากมายหลายไฟล์ในอีเมลให้เขาไปอ่านเพื่อมาเวลา ก่อนที่อาจารย์จะส่งควิซขึ้นมาสักคาบแบบไม่ทันให้ตั้งตัว

เขาถอนใจช้าๆ ไม่นานใครอีกคนก็ส่งข้อความกลับมาหา

WASS

กำลังลงไปนะ

เป็นอันเข้าใจ เขาจัดแจงย้ายตัวเองออกมายืนรอในที่ทางซึ่งมองเห็นได้ง่ายขึ้น

ประตูลิฟต์ด้านในเปิดออกแทบจะพร้อมๆ กัน น้ำอุ่นผลอตัวชะเง้อมองหาตามสัญญาณความเคยชิน มีนิสิตสองกลุ่มใหญ่เดินผ่านหน้าเขาไป และคนที่กำลังตามหาเดินออกมาเป็นกลุ่มสุดท้าย

"กูไปจองโต๊ะก่อน"

เพื่อนสักคนเอ่ยบอกชายหนุ่มที่กำลังตรงมาทางเขา ช่างเป็นคนที่ดูดีและโดดเด่นกลบทุกคนรอบตัวได้จริงๆ แอบคิดในใจและส่งยิ้มให้คนตัวสูงตรงหน้า

"รอนานไหม"

น้ำอุ่นสายหน้า ก่อนจะส่งของในมือคืนให้อีกฝ่าย

"อย่าทำหายอีกละ ถ้าเป็นคนอื่นเก็บได้คงไม่ได้คืนแล้ว"

"ขนาดนั้น?"

คนฟังเลิกคิ้วนิดๆ เขากำลังหัวเราะในลำคอด้วยมาดนิ่งๆ ในแบบที่คงทำให้ใครๆ ที่เห็นต่างพากันใจเหลวไม่เป็นท่า

ดูดีชะมัด

"จริงๆ แคล่องเปิดไฟล์งานดูก็รู้แล้วนะ มันมีชื่อคณะกับรหัสนิติอยู่ในใบงาน"

"อ...ไม่ได้เปิดอะ รู้สึกเสียมารยาท"

"ไม่ได้มีความลับอะไร"

"อ้อ...ไม่ได้เปิด ถึงเปิดก็เปิดไม่ได้ ไฟล์มันล็อก"

"ไหนบอกว่าไม่ได้เปิด"

เฮ้...กวนตีนนี่

ผลออกหน้าอย่างเอาเรื่อง แต่เขาไม่ได้พูดออกไป แล้วก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองทำหน้าที่แบบไหนถึงทำให้คนตัวสูงที่ยื่นเก็กริมมาพักใหญ่หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

"กินข้าวหรือยัง"

อีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่อง แต่หัวคิ้วของน้ำอุ่นยังไม่ทันคลายปมเลย

"ยังอะ เดี๋ยวค่อยกลับไปกินที่คณะได้"

"งั้นก็กินที่นี่ละ"

หา?...เหมือนไม่ค่อยแน่ใจ แต่ปกติของเขาไม่เคยมีปัญหาตอนแดดออก

คนตัวเล็กทำตาโตจนคู่สนทนาของเขาย้ำขึ้นอีกครั้ง

"กินที่นี่ เดี๋ยวเลี้ยงเอง ถือว่าขอบคุณเรื่องแฟลชไดรฟ์"

"โหย...ไม่ต้อง เรื่องแค่นี้เอง"

รีบปฏิเสธ แต่...

"เป็นเด็กเป็นเด็กเวลาผู้ใหญ่ให้อะไรต้องรับดิ"

อีกฝ่ายว่าพลางก้มตัวลงมามากัน จ้องตาค้างๆ โดยที่เขาก็ไม่รู้ถึงความหมายของการกระทำเหล่านั้น

"เพื่อเจ้ออะไรเนี่ย อายุเท่ากันเหอะ"

เจ้าของคำพูดดูประหลาดใจนิดๆ น้ำอุ่นพอรู้ว่าเขาอาจจะตัวเล็กและ
ภายนอกดูเด็กเกินกว่าจะเป็นนิสิตปีสอง แต่แล้วยังไง...อย่างน้อยเขาเป็นเพื่อน
ไอโซนได้ก็ต้องอายุเท่ากันแล้วปะ

"ตามนั้น ไปเถอะ หิวจะแย่แล้ว"

คนตัวสูงกว่าออกปากชวน แต่ก็นั่นล่ะ...

"คุณไปกินกับเพื่อนได้ละ คณะเราอยู่แค่ฝั่งตรงข้าม ไม่ได้ไกลขนาดนั้น"

ชายาวๆ สะกักหยุดไปเล็กน้อย คู่สนทนาของเขาหันกลับมา เป็นอีกครั้งที่
ตาสบตากันและกันอย่างช่วยไม่ได้

"รบกวน...ช่วยเลิกเรียกว่าคุณได้ไหม"

"เราไม่รู้ว่าต้องเรียกคุณ...อา...เรียกว่าอะไร"

"ผมชื่อวัสเผือคุณลิม"

เสียงทุ้มลึกชัดเจน แล้วก็เหมือนมีสายลมพัดผ่านหน้าไปวูบหนึ่ง
ยอมรับว่าเขายังไม่เคยเจอใครที่บอกชื่อตัวเองด้วยความมั่นใจและดูดี
ขนาดนี้มาก่อนเลย

อา...แต่ตัวเองก็ไม่เรียกชื่อคนอื่นเหมือนกันไม่ใช่หรอ

น้ำอุ่นไม่ได้เถียง อันที่จริงมันค่อนข้างเป็นเรื่องลำบากใจสำหรับเขานิดหน่อย
กับการเรียกใครสักคนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานด้วยชื่อเฉยๆ แถมตอนนี้ยังรับรู้ถึง
การถูกจ้องมอง แต่ก็ไม่ถึงขั้นกดดันหรือคุกคามกันหรอก

คนตัวเล็กไม่ได้ตอบกลับทันที ริมฝีปากของเขายังคงปิดสนิทเหมือนลั้งเล...
แต่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ไม่ได้รู้สึกแบบนั้น

แค่มองตอบ แล้วก็พูดในสิ่งที่คิดออกมา

"คุณ...เราหิวข้าวอะ"

เขาณะเป็นตัวของตัวเองเสมอแหละ

แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก

ไม่ต่อล้อต่อเถียงหรืออะไรทำนองนั้น แค่ถูกคุณตัวโตตรงหน้าขมวดคิ้วใส่
และในตอนที่เขาเฝ้ามองจนตาหยิกกลับไปก็ได้ยินแค่เสียงถอนหายใจ ก่อนที่อีกฝ่าย

จะเดินนำออกไปยังโรงอาหารที่จอแจ

ที่นี่ไม่ได้ติดแอร์ แคมติดลูกกรงลายตารางเล็กๆ เอาไว้เพื่อกันนกพิราบเหมือนที่อื่นๆ เขาก้าวตามคนข้างหน้าต้อยๆ ก่อนที่อีกฝ่ายจะหยุดลงเพื่อมองหาเพื่อนของตัวเอง ตอนนี้ส่วนสูงของวัสโคตรมีประโยชน์เลยล่ะ แต่กวาดสายตาเพื่อนๆ ที่เห็นก็ลุกขึ้นโบกมือเรียกแล้ว

แต่พอได้เข้าไปใกล้ๆ สิ่งที่เห็นก็ทำเอาน้ำอุ่นชะงักไปนิดหน่อยเหมือนกัน
ขณะนี้เขาไม่กินข้าวแยกกันหรือ

ไม่ใช่อะไร...ก็แค่สงสัย เพราะที่นั่งแนวยาวทั้งแถวนี้ถูกเพื่อนๆ ของคุณตัวโตจับจองจนหมด ถัดไปอีกแถวคงเป็นของรุ่นพี่ปีสาม แล้วก็ตามมาด้วยกลุ่มของรุ่นพี่สี่

คิดว่าการไล่เรียงของตัวเองน่าจะถูกต้อง...แล้วนี่ก็เป็นไลฟ์สไตล์แปลกใหม่ที่คนแปลกหน้าอย่างเขาแอบกดดันนิดๆ

"ไอ้วัสมิงพาใครมาด้วยวะ น่ารักนะเนี่ย"

เพื่อนคนหนึ่งจากโต๊ะใกล้ๆ ร้องถาม พอได้ยินแบบนี้ น้ำอุ่นก็ขมวดคิ้วนิดๆ เพราะเขาคิดว่าตัวเองเหมาะกับคำว่าหล่อมากกว่า

"อ้าว...น้ำอุ่นมายังไง"

ไม่ใช่เสียงจากคนข้างตัว แต่เป็นเสียงคนที่คุ้นเคยดังมาจากทางด้านหลัง พี่บีมเงยหน้าขึ้นมาจากจานข้าวเพื่อทักทายเขา เกือบจะยิ้ม...แต่พี่แกก็เหมือนจะนึกอะไรได้ เลยทำตาแข็งริบหันซ้ายหันขวาเหมือนระแวงอะไรสักอย่าง

พอเห็นแบบนี้ก็เลยอดขำนิดๆ ไม่ได้

"อุ่นมาคนเดียว ไอ้ชินไม่ได้มาด้วยหรอก"

พอได้ยินแบบนี้คนฟังก็ถอนหายใจ ยิ้มแยมักทายกันตามปกติเหมือนเดิม

"ไปๆ ไปกินข้าว ไอ้วัสมิงพาเขาไปกินของอร่อยของเด็ดในคณะซะ"

"อาอะ เดี่ยวให้ซื้อฝากชินมันด้วยกล่องหนึ่ง"

วัสตอบกลับจนพี่บีมแทบจะปาล้อมเข้ามาทิ่มหน้า พร้อมกับคำคำที่ไม่ออกเสียงและไม่มีคำควบกล้ำใดๆ

ไอ้เหี้ย!

ทุกคนพากันหัวเราะ ส่วนคนข้างๆ มองหน้าเขาสงสัยสัญญาณให้เดินไปด้วยกัน น้ำอุ่นเพิ่งรู้...ว่าคนหล่อๆ ก็วุ่นประสาทคนอื่นเป็นเหมือนกัน เขา มองตามแผ่นหลังกว้างนั้นไป ร้านที่อีกฝ่ายเลือกนั้นยังมีแถวให้ต่อยาวๆ

ต้องอวยมากแน่ๆ ดูจากคนที่ยืนรอแล้วก็พออนุมานเอาได้

ระหว่างนี้เลยทำให้พวกเขาได้มีเวลาคุยกันอีกสักพัก

"สนิทกันดีอะ กินข้าวด้วยกันทั้งคณะเลย เพิ่งเคยเห็นเนี่ย"

"ต้องทำกิจกรรมด้วยกันเยอะ ถ้าไม่รักกันก็คงลำบาก"

คุณตัวโตบอก ก่อนจะหันกลับไปมองทางกลุ่มเพื่อน ดวงตาและริมฝีปากของเขามีรอยยิ้มแจ่มๆ ที่ดูอ่อนโยน

อ้อ...ดูอบอุ่นและใจดีเหมือนที่คิดไว้

"แล้วกับไอ้โซนอะสนิทกันยังงี้"

"เตะบอลด้วยกัน"

"อ้อออ"

น้ำอุ่นพยักหน้าหงิกหงัก เพื่อนของเขาชอบเตะบอลมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นแล้วล่ะ

"กิจกรรมเยอะแยะแล้วเอาเวลาไหนไปเตะบอล ไม่เหนื่อยเหรอ"

"ถามเก่งนะเราเนี่ย"

ชะงักไปเล็กน้อย ปกติเขาไม่ใช่คนชอกช้ำกวนวาย จริงๆ ตอนนั้นก็คิดว่าเป็นการชวนคุยปกติ ติดแค่...เริ่มไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะคิดแบบเดียวกันไหม

"อา...งั้นไม่ต้องตอบก็ได้"

"เปล่า แต่จะถามบ้าง"

อะ?...เขาทำตาโตกลับไป และคนที่กอดอกสบตาก็กำลังกลืนน้ำจนไหลเกือบสำลัก

"เรียนอินเตอร์เหรอ"

"ใช่แล้ว"

"แสดงว่าต้องเก่งภาษา"

"โนน...ยากมาก ท้อแล้วเนี่ย"

น้ำอุ่นคิดว่าปากย่นจมูก จนอีกคนหลุดหัวเราะในลำคอออกมาจริงๆ

"แล้วปกติไม่สนิทกับเพื่อนที่คณะเหวอถึงกินข้าวคนเดียว"

"สนิท แต่ไม่ได้ยกโขงกันไปกินข้าวแบบนี้ บางคนก็ไปกับแฟน"

"แล้วไม่ไปบ้าง?"

"ก็ยังไม่"

"ไม่จีบใครเลย?"

"รอคนมาจีบดีกว่า"

น้ำอุ่นยักคิ้วแล้วก็ยิ้มจนตาหยี...ก็พูดไปงั้นละ

อันที่จริงไม่ได้คิดจะกวนประสาทอะไรคู่สนทนารอ และก็รู้ด้วยว่าคนหล่อๆ ชาวสูงเหมือนนายแบบหลุดออกมาจากแม็กกาซีนแบบนี้ต้องมีคนมารุมจีบมากกว่าเขาอยู่แล้ว แต่จะให้ตอบว่ายังไม่เจอคนที่ใช่มันก็ฟังดูเลี่ยนเกินไป

น้ำอุ่นจ้องหน้าอีกฝ่าย และเห็นว่าหัวคิ้วเข้มๆ นั้นเริ่มย่นเข้าหากันบ้าง

"ปกติเรียกแทนชื่อตัวเองตลอดเหวอ"

"อะ???"

"หมายถึงชอบแทนชื่อตัวเองเวลาคุยกับคนอื่นเหวอ"

"อ้อ...ไม่อะ เฉพาะกับรุ่นพี่แล้วก็อาจารย์บางครั้ง ส่วนกับไอ้โชนใช้ภูทำไม่เหวอ"

เขาถามกลับแต่อีกฝ่ายไหวไหล่ ไม่มีคำตอบอะไรกลับมา การสนทนาทั้งหมดระหว่างกันต้องหยุดพักชั่วคราวเพราะถึงคิวพวกเขาสั่งอาหารแล้ว คนตัวเล็กได้แต่ยืนเฉยๆ มองตามลายมือหวัดๆ ที่เขียนสั่งเมนูไป

อีกฝ่ายไม่ได้ถามว่าเขาอยากกินอะไร แต่สั่งให้เลยตามประสาเจ้าบ้านรอไม่นานข้าวไข่ข้นที่มีทั้งกุ้ง แอม และซีสจ๊วนเบ้อเริ่มที่ส่งกลิ่นหอมฉุยก็ถูกส่งมาให้ในมือ

"ไม่แพ้กุ้งไข่ไหม"

ถามตอนนี้ก็ไม่ทันแล้วเหอะคุณ

คิดในใจและพยักหน้ารับไป พวกเขาเดินกลับมาที่นั่งที่โต๊ะ โดยมี ยาคุลที่ปีโป้นั่นที่เกือบละลายวางไว้ให้

"อา...เราต้องจ่ายที่ใครนะ"

เขาลังเลตอนหยิบกระเป๋าสเงินขึ้นมา

"เฮ้ย...ไม่ต้องๆ ให้อ้าวสมันจ่ายให้เธอแล้ว"

เธอ...หรือ

ถึงจะงงนิดๆ กับคำเรียกแบบนั้นแต่ก็พยักหน้าอีกครั้ง แล้วก็หันไปยิ้มให้ เจ้าของซื้อซึ่งเป็นคนจ่ายเงินให้

"ขอบคุณนะ"

ได้ยินเสียงฮือเบาๆ ดังตามมา คุณตัวโตเลยถลึงตามองเพื่อนอย่างเอาเรื่อง ที่ละคน แล้วก็ก้มลงกินข้าวในงานเงียบๆ แต่ก็ยังไม่วายมีเสียงเรียกดังขึ้นตรงหน้า

"เธอๆ"

ยังคงเป็นชายหนุ่มคนเดิมที่อยากคุยกับน้ำอุ่น เขามีผิวสีแทนที่ดูเซ็กซี่ อย่างกับพวกนายแบบ ตาคม และมีริมฝีปากหนานิดๆ ภาพของเขาดูคุ้นตากว่า คนอื่น ในระหว่างที่กำลังใช้ความคิด อีกฝ่ายก็ถามขึ้นมา

"เธอเป็นแฟนกับให้อ้าวหรือ"

ข้าวเกือบพุ่ง ก่อนที่คนถูกเอ่ยอ้างจะปาแตงกวาในงานใส่คนตรงข้ามทันที

"แดกข้าวเสร็จแล้วก็นั่งเงียบๆ ให้อ้วนดิงตึง"

อา...ใช่ๆ จำได้แล้ว คนคนนี้จะลประกวดดาวเดือนเมื่อปีที่แล้ว ถึงไม่ได้ ตำแหน่งเดือนมหาวิทยาลัยแต่สาวๆ ก็ปลื้มเขาหลายคนเลย

พอถูกว่าอีกฝ่ายก็แก้มงแสบปาก บ่นขมุขขมิบยกไหล่ก่อกวน ก่อนจะหันมามี ยิ้มให้กันอีกครั้ง

"เราชื่อเค เป็นเพื่อนสนิทให้อ้าวสมัน ถ้าอยากรู้อะไร หรืออยากรู่วามันมีก๊ คนไหนบ้างถามเราได้ตลอดนะ"

อีกฝ่ายขยับตาให้กัน และครั้งนี้ น้ำแข็งในแก้วของคุณตัวโตก็เลยลอยลิวไป ทางนั้นทันที เกิดเป็นเสียงโวยวายและการต่อล้อต่อเถียงกันยืดยาวของคนกวนๆ สองคน พอเห็นแบบนั้นน้ำอุ่นก็เลยหัวเราะออกมา คณะเขาไม่ค่อยมีผู้ชาย

ยิ่งในกลุ่มยิ่งน้อย นอกจากดื่มกับเพื่อนอีกสองสามคนแล้ว ที่เหลือก็เป็นเพื่อนผู้หญิงทั้งหมด ซึ่งมีความเฮฮาและหัวข้อการสนทนาที่แตกต่าง

คงเหมือนพวกเขากับโซน ที่พอผู้ชายอยู่ด้วยกันก็จะแก๊งแซวอะไรไปเรื่อยเปื่อยแบบนี้

มีหลายอย่างที่เขาได้เห็นและรับรู้เกี่ยวกับเพื่อนใหม่ของเพื่อนสนิท

หลายอย่าง...โดยเฉพาะข้าวที่โรงอาหารนิเทศจานใหญ่จริงๆ นะ

"อืมอะ"

เขาบอกพลางตบพุงของตัวเอง ปกติน้ำอุนกินข้าวชนิดเดียว แต่วันนี้จะกินเหลือก็เกรงใจคนเลี้ยง เลยต้องพยายามยัดให้หมดจนตัวจะแตกอยู่แบบนี้

"แต่อร่อยนะ เราชอบ"

"ชอบก็มากินทุกวัน"

คนที่เดินข้างๆ กันตอบกลับ และพอหันไปสตาอีกฝ่ายก็เริ่มอธิบายต่อ

"ชวนเพื่อนในกลุ่มกับไอ้โซนมาด้วยก็ได้"

"พี่ม่คงปวดหัวแน่ๆ"

นึกถึงแล้วก็หัวเราะ น้ำอุนก็รู้อีกทีว่าต่อไปหั่นมาหาพี่เขาทุกวันนี้จะนั่งรอแถวได้จนเงียบๆ ไม่ได้เข้าไปอุ่นวยเวลาส่วนตัวอีกฝ่ายอย่างที่เคยคนอื่นอาจจะคิดกันไป

เนี่ย...ทำไมชอบโชว์แต่ด้านผีบ้าวะไอ้โซนคนโง่

คิดแล้วก็อยากตำเพื่อนตัวเอง แต่ว่าตอนนี้มีเรื่องอื่นให้ทำก่อน

"จะข้ามไปฝั่งโน้นด้วยเหรอ เรากลับคนเดียวได้"

"อ้อ...จะไปศูนย์หนังสือฯ ด้วย"

"อ้อๆ"

คุณตัวโตบอกแล้วก็เดินนำลงอุโมงค์ไป ทิ้งให้น้ำอุนต้องรีบก้าวขาให้เร็วขึ้นอีกนิด

ตลอดทางยังคงมีบทสนทนาประปรายที่ต่างฝ่ายต่างสลับกันถามตอบไปตามเรื่องตามราว อันที่จริงอีกฝ่ายจะแยกตัวไปเลยก็ยังได้ ทั้งที่เดินผ่านทาง

คณะวิทยาศาสตร์น่าจะใกล้กว่าแท้ๆ นะ

"กลัวมีคนหลงทางวะ"

"ไม่หลงเวย์"

พูดจบคนฟังก็หัวเราะ พอเห็นแบบนี้ก็น้ำอุ่นก็เลยหัวเราะตามบ้าง การพูดคุยเหมือนจะทำให้ระยะทางสั้นลงกว่าที่คิด แม้ในความเป็นจริงแล้ว แดดจะยังร้อน และทุกอย่างก็ยังคงเดิมไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง

แต่แค่กะพริบตา...เดียวเดียวเขาก็มายืนอยู่หน้าตึกคณะแล้ว

อีกยี่สิบนาทีจะเข้าเรียน

และอีกคนมีคลาสอีกที่ตอนบ่ายครึ่ง

"ขอบคุณนะที่เลี้ยงข้าว"

"ไม่เป็นไร ไปนะ"

คนตรงหน้าบอกลา ส่วนเขาก็ยิ้มพร้อมโบกมือให้อีกฝ่ายที่เดินห่างออกไป แอบเห็นด้วยว่ามีสาว ๆ หลายคนกำลังมองมาที่ร่างสูงใหญ่นี้

โฮ...เป็นคนดังเหมือนกันนะเนี่ย

เขาสรุปไปตามเรื่อง และเตรียมตัวจะเข้าตึกเรียนบ้าง

แต่ว่า...

"น้ำอุ่น"

เสียงทุ้มลึกดังขึ้นทำให้เขาชะงัก ด้านหลังคือคุณตัวโตที่หยุดยืนมองกลับมา ไม่แน่ใจว่าตัวเองทำหน้ายังงี้ แต่อีกฝ่ายกำลังส่งยิ้มให้กัน

"ตั้งใจเรียนล่ะ"

แล้วก็หันหลังกลับเดินจากไป ทั้งคนตัวเล็กไว้กับความรู้สึกข้างใน ที่หมุนคว้างนิดๆ

ไม่ได้เขินอายหรือสับสน แค่...รู้สึกว่าชื่อของตัวเองฟังดูนุ่มนวลและอบอุ่น มากกว่าที่เคยได้ยิน

แม้จะมองตามแผ่นหลังในชุดนิสิตสีขาวที่ยิ่งไกลออกไปโดยไม่มีคำพูดอะไร แต่น้ำอุ่นกลับรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง

ยังคงไม่ใช่อะไรที่พิเศษ

แค่อีกครั้งกับคำพูดที่เรียบง่ายนี้
รอยยิ้มของเขากว้างขึ้นกว่าเมื่อคืนเยอะเลย...

คิดถึงเขา



Rainything #คุณฤดูฝน
MaruruuGirl เขียน

จำนวน 368 หน้า
ราคา 359 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2830-8

ภาพประกอบ Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybook2015@gmail.com

www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

‘พี่หมอเคยอ่านเจอค่ะ เรื่องของคนที่เป็นเหมือนกับน้องอุ่น คนที่เข้มแข็ง แม้จะไม่ได้ยินอะไรเลยในวันฝนตก
ทุกอย่างในโลกของคนคนนั้นจะกลายเป็นความเงียบทุกครั้งทีฝนตกลงมา
แต่เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองบกพร่องหรือว่าเกลียดฤดูฝน เขาสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติเหมือนกับคนอื่นๆ
ทุกคนรักเขาและเขาก็รักทุกคน จนกระทั่งวันหนึ่ง... ในวันทีฝนตก เขาก็ได้ยินเสียงใครสักคนเป็นครั้งแรก
ใครคนนั้นที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาของเขา และเขาก็รู้แล้วว่าตัวเองเกิดมาเพื่อรอคนคนนี้’

‘น้ำอุ่น’ คิดมาเสมอว่าคำพูดของพี่หมอเป็นเพียงนิทานที่ใช้เพื่อปลอบใจเขาเท่านั้น
กระทั่งเขาได้พบกับ ‘วิส’ โดยบังเอิญ และนั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินเสียงท่ามกลางสายฝน
หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองก็พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ โดยที่ในใจน้ำอุ่นเองก็ยังนึกสงสัย
ว่าสิ่งที่เป็นอย่างนั้นมันเกิดจากความรู้สึกที่แท้จริง
หรือว่าเขาเพียงแค่นึกใจเชื่อเรื่องโชคชะตานั่นกันแน่...

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป



ISBN 978-616-06-2830-8



9 786160 628308

ราคา 359 บาท